

La confiança que s'acaba, irremeiablement

written by Jaume Gras i Bartrolí | 30 de juny de 2023

De tant en tant em ve al cap l'entranyable imatge de l'estand de Montroy Pedro Massana a les fires o a les atraccions. Parlo de fa uns quants anys. L'espai central estava presidit per un pagès de cartó-pedra que, a una certa alçada, buidava en un recipient una gran bota de vi que carregava a l'esquena. La gràcia que ens feia, almenys als més menuts, és que la surgència de vi no parava mai. Com si fos el corn de l'abundància, no s'aturava mai.

Estic convençut que aquesta idea del "sempre raja" és altament seductora per a molta gent. Potser per a uns més que per als altres. M'imagino que aquelles persones que creuen en el mercat i en el valor de les coses opinen que aquest fenomen no és el que ens convé. Des d'una mentalitat més d'esquerres, aquest ninot que sempre raja és providencial perquè creure que el pressupost públic és infinit, o de goma, sempre és seductor. Ho és malgrat que això del deute públic, com a vici pal·liatiu dels governs, està reservat només al club d'estats i Catalunya, per ara, no ho és. Bé, ho és mitjançant Espanya, però el deute estratosfèric que genera aquest govern per arreglar els seus assumptes, el pagarem igualment, tot i que els dinerets del present, ves per on, van a parar a altres zones de la pell de Brau. Més solidaritat.

Fa pocs dies, des del diari digital *El Nacional*, el periodista Jordi Barbeta, gran coneixedor de la política i especialment de l'aroma autonomista, feia una crida gairebé desesperada per animar-nos a participar en les eleccions del mes de juliol. La manera com ho expressava converteix aquesta trobada com un cara i creu per a la subsistència futura de Catalunya. Deu voler dir per a una part de Catalunya. La dels catalans. Els del 155, amb qui els nostres sovint hi fan negocis, deuen

frisar. Aquesta és l'herència del règim del 78. Memorables acords els d'aquells anys de transferència de poders! Ens juguem el nostre *ser o no ser* en unes eleccions rutinàries.

“Aixequem un mur de contenció contra les dretes i dretes extremes espanyoles”, ens deia. Aquest article em recorda les crides dels anys 90, com si el pas del temps i l'experiència no hagués fet el seu curs, inexorablement. Com si el 1r d'octubre no hagués existit. Com si els catalans fóssim desmemoriats i una mica més estúpids del que hem estat aquests darrers quaranta anys.

Segons deia la crida desesperada, cal preservar/allargar uns quants anys més l'estat moribund de la llengua i de l'escola en català, abans que els *dolentots* dels espanyols, els de dretes, ens ho fotin tot a l'aire. Resistim!

És sorprenent que des de la gola de l'autonomisme encara se'ns faci aquest xantatge emocional després de 40 anys d'acceptació de les normes del règim borbònic. I que es faci amb la catalanitat de rerefons. La llengua i la nació són àmbits sagrats i ara ja sabem que els nostres autonomistes seculars sempre li han donat un valor, com a mínim, massa instrumental. Encara recordem la valentia demostrada els dies del judici al Suprem, a Madrid. Sobre l'escola i la immersió també fa temps que ells mateixos ens havien dit, una i mil vegades, que tot això estava ben blindat i que no calia patir. Fa pocs mesos van aprovar una llei ben generosa amb la llengua dels castellans. Una llei que, això sí, fou molt transversal i unitària, encara que aquesta unitat es confeccionés a mida amb els col·legues del PSOE/155.

Que l'any 2023, el País Valencià, les Illes i el Principat depenguin del resultat d'unes eleccions per garantir un dret com és el de la identitat dels naturals del país, ja denota quin ha estat el monumental frau del pacte central entre franquistes de primera i de segona generació –els de la *falsa ruta*– per gestionar el pressupost regional que finalment ha

estat el gran objectiu de l'autonomisme.

Com hem pogut constatar els darrers anys, ara ja sabem quina ha estat els de la veritable ruta cap a l'extinció progressiva de la nació. Sense catalans, ens quedarà la Barceloneta i el Montseny, potser sí, però el país ja serà un altre. Ves per on, la gran obsessió de *fer país* del president Pujol, cap de colla de l'autonomisme fundacional, està fent figa estrepitosament i a una velocitat de creuer que farà que ell mateix, amb la lucidesa i capacitat que el caracteritza, encara tingui temps de comprovar-ho personalment.

Pel que observo entre molts amics, coneguts i saludats, som majoria els que ja hem fet un segon clic revelador. Ja n'hi ha prou! Ara és el moment de passar comptes amb tota aquesta *filfa* que ens han entabanat durant tants anys, sobretot per confiar massa en polítics fraudulents i no gaire valents. El primer clic fou el 1r d'octubre. El segon s'ha anat covant els darrers anys i es va concretar a les eleccions municipals de maig. Que us bombin!, van pensar molts dels electors decebuts que, o bé van votar per l'1-0, en blanc o senzillament es van quedar a casa.

Ha transcorregut força temps d'ençà les tarambanades dels nostres generals agenollats i tothom ja ha fet el dol. Sense aquell sentiment victimista tan estimulat per la conxorxa autonomista durant els primers anys de ressaca, molts ja hem dit prou de tanta comèdia. Cada cop molta més gent té ganes de passar comptes amb els *nostres*. No per perdre. Per engany i males maneres. Uns comptes que, per cert, ells no han rendit mai amb nosaltres d'una manera clara i sincera.

Que els bombin!, pensem amb una certa ràbia després de veure i constatar, ara sí, des de la fredor que ens permet el pas del temps, que l'estafa del procés ha estat monumental i que l'autonomia no ens podia dur enlloc més que aquesta ruïna que estem constatant sobre el terreny, amb un país descapitalitzat econòmicament i descatalanitzat nacionalment.

El que més ens sorprèn a tothom, és que la colla autonomista, tan assenyada i moralista quan convé, pensés que l'engany estratosfèric i la misèria exhibida no els hi passaria mai comptes. Com si això que han protagonitzat fos com el ninot d'en Montroy Pedro i Massana. Un fil de confiança infinita. S'han equivocat novament. Algunes veus, amb una certa edat i memòria, no els hi fa res de comparar el paper d'aquesta generació política amb el mateix que en el seu moment van tenir els franquistes pràctics i civilitzats com en Carles Sentís o el mateix senyor Samaranch, i tants altres. Franquistes pràctics, autonomistes pràctics...

La confiança cega que sempre rajava, que havíem dipositat en aquests malabaristes *tsunami*, sembla que s'ha acabat i la figura d'en Montroi Pedro Massana ja no té cap sentit simbòlic en aquesta pel·lícula tan desgraciada de la recent història de Catalunya. Cal fer neteja, i l'única manera de fer-la és foragitant de la vida política a tota aquesta estructura diletant i cobdiciosa de la mamella pública – organitzacions cíviques, també– per sempre més. La nostra obligació com a patriotes, és garantir, amb la nostra determinació, que aquests no ens enredaran mai més.

Vet aquí el gran objectiu d'aquestes eleccions.